

ταρίας. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. **Φόρστερ** ἔκαμε τὴν ἐξῆς εὐμενεστάτην πρότασιν :

« Προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου. Χαίρω βλέπων τὰς ὑλικὰς προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καὶ συγχαίρω καὶ ἡμᾶς διότι συνετελέσαμεν εἰς τὴν παγίωσιν αὐτοῦ. Εὐχομαι καὶ ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτιστα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Βασιλέων αὐτοῦ ».

Πάντες οἱ συνδαιτηρῶνες ὑπεδέξαντο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρότασιν.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. **Πένδερ**, βουλευτὴς καὶ αὐτὸς, προέπιεν εἰς ὑγείαν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ προέδρου κ. Τρικούπη καὶ τοῦ φιλοξενούντος αὐτοὺς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ κ. Τομπάζη. « Ἐκφράζω, εἶπε, τὴν μεγάλην μου εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑλικὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τὴν ὁποίαν παρετήρησα μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἃς ἐπεσκέφθην, εὐχομαι δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ διοικήσεως νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ. Τοῦτο εὐχεταὶ ἡ πλειψηφία τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνεκαθεν ἀπέδειξε τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. »

Οἱ λόγοι οὗτοι βουλευτῶν φίλων τοῦ Γλάδστωνος, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀντιπράττει κατὰ τῶν αὐстроγερμανικῶν σχεδίων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔχουσι πολλὴν ἀναντιρρήτως σήμασιαν.

Ἐν τῷ γεύματι ἐκ τῶν ἡμετέρων παρῆν μόνος ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς Τηλεγραφικῆς Ἑταιρίας κ. Γ. Μαδζαβίνος.

ΑΜΑΞΑΙ ΚΑΙ ΡΑΒΔΟΙ

Καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἀναφορῶν μας πρὸς τὰς δια-

λίε. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες ἦσαν διαρκῆς ἑορτὴ διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς περιοχῆς. Ἡ κενόδοξος δὲ σπατάλη τοῦ πυργωδεσπότου ἐκάλυπτε τὰ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐξόδα τῆς κωμοπόλεως.

Ὅταν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 ἐξερράχη, οἱ ἀμπελουργοὶ τοῦ Πόντ' Ἀβέον, ἡλεκτρισθέντες ἀπὸ τὰς κοινωνιστικὰς ἀγορεύσεις μερικῶν χειρνακτῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνταμείψωσι τὸν μαρκήσιον διὰ τὴν γενναϊὸν προστασίαν, ἣν τοῖς ἐχορήγει, διαρπάζοντες τὸ φρούριόν του.

Ὅπλισμένοι μὲ ὅπλα, μὲ δρέπανα καὶ δίκρανα, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐρυθρᾶς σημαίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἄδοντες τὴν *Μασσαλιώτιδα*. « Ἐθραυσαν τὰς θύρας, τὰς ὁποίας ὁ θυρωρὸς πεισματωδῶς ἤρνετο ν' ἀνοίξῃ. Καὶ διασκορπιζόμενοι ἐν τῷ φρουρίῳ, ἤρχισαν λεηλατοῦντες καὶ ἀρπάζοντες, ὅτι ἦτο δυνατόν, θραύοντες δ' ὅσα δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν. Ὅταν ὅμως εἰς μετὰ αὐτῶν ἀνεκάλυψε τὴν εἴσοδον τῶν οἰναποθηκῶν, ἀφῆκαν τὴν λεηλασίαν διὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν κρεπάλην. Οἱ οἶνοι τοῦ μαρκησίου ἦσαν ἐκλεκτοὶ καὶ ἀμπελουργοὶ τοὺς ἐξετίμησαν ὅσον ἔπρεπε. Μετὰ τὴν μέθην ἤρχισαν καὶ πάλιν τὴν καταστροφὴν. Διασκορπιζόμενοι ἀνὰ τὸν κῆπον κατέστρεψαν τὰ μετὰ θαυμασίας φροντίδας διατηρούμενα θερμοκήπια καὶ θραύσαντες τὰς μαρμαρίνας γάστρας κατεπάτησαν τὰ ἐν αὐταῖς πολύτιμα ἄνθη ἀνθελῶς.

Ἦραον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ ἀ-

φόρους ἀρχὰς καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Δημοτικὴν ἀναφέρθημεν καὶ παραπονέθημεν διὰ τὴν ἀδικίαν ἥτις προσγίνεται ἡμῖν ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου αἰτίνες ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας καταστρέφουσι τὰς ἀμάξας μας καὶ ὑφιστάμεθα σπουδαίας ζημίας. Ἰδίως ἀναφέρθημεν καὶ παραπονέθημεν πρὸς τὸν κ. Δῆμαρχον Ἀθηναίων, τὸν δημοτικὸν ἄρχοντά μας, ὅστις νομίζομεν ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς δημοτικὰς ὁδοὺς καὶ προστατεύῃ τοὺς δημότας του, ὅλλ' ἄγρὸν ἠγόρασεν καὶ οὗτος· φαίνεται ὅτι μόνον κατὰ τὰς ἐκλογὰς μᾶς ἐνθυμεῖται· καὶ ἤδη ἀναφέρομεν ὅτι αἱ σιδηραὶ ράβδοι τῶν ὁδῶν Κολοκυνθοῦς, Πανεπιστημίου, Πατησίων ἀπὸ Φύσερ μέχρι Καλαμίων, ἀμπελοκῆπων ἀπὸ οἰκίας Τσιγγροῦ καὶ ἐκεῖθεν ἐξέχουσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁδῶν πλέον τῶν 6—8 δακτύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων προσκρούουσαι αἱ ἀμαξαὶ μας ἀνατρέπονται, θραύονται οἱ τροχοὶ των, αἱ σούσται των καθίστανται ἄχρηστοι, χρίζουσαι καθ' ἑκάστην ἐπισκευὴν καὶ δαπανῶν. Δὲν θὰ ληφθῇ τέλος φροντίς νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἀσχημιαί αὐταί, καὶ νὰ συμφορθῇ ἡ ἐταιρία μὲ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς; Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Δῆμαρχον νὰ ἐλθῇ εἰς προστασίαν τῶν συνδημῶν του· ἄλλως παραγινώσκει τὸ καθῆκόν του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἃς πρὸς τοὺς συνδημῶτας του ἔχει δυνάμει τοῦ Νόμου.

Ἀθῆναι, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1883.

Ἀμαξηλάται Ἀθηνῶν

ΟΙ ΤΕΓΕΑΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Τὸ ἐνθουσιαστικὸν ὑπὲρ τοῦ « Τεγεατικοῦ Συνδέσμου » κύ-

φθόνου χλόης, ἱστάμενον ἐπὶ ὑποβάθρου, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου μικρὸς καταρράκτης καταπίπτων ἐντὸς πετρίνου ἀγχείου δισκόρπιζεν ἐπὶ τῆς χλόης μυρίας σταγόνας ὕδατος, μεταβαλλομένας εἰς τόσους σπινθηροβόλους ἀδάμαντας ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν λυσσασμένων ἐμελλε ν' ἀκρωτηριάσῃ διὰ τοῦ δρεπάνου τοῦ τὸ χαριτωμένον ἄγαλμα, ὅταν ὁ ὀλιγώτερον μετὰ τῶν ἄλλων μεθυσμένος, καταληφθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ αἰσθήματος εὐαισθησίας, ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ ἀριστουργήματος, διακρύπτων ὅτι ἦτο φίλος τῶν τεχνῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐκάρφωνε τὸ δίκρανόν του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πρώτου, ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄγαλμα. Ἡ Ἀφροδίτη ἐσώθη.

Τότε διὰ νὰ λησμονήσωσι τὴν ἐμποδιοθεῖσαν κατακερμάτισιν τοῦ ἀγάλματος, οἱ καινωνισταὶ κάτοικοι τοῦ Πόντ' Ἀβέον ἀπεφάσισαν νὰ φυτεύσωσιν, ἐν δένδρον τῆς ἐλευθερίας, ἐπιτιθέντες οὕτω σφραγίδα εἰς τὰ ὄργια των. Ἐξερρίζωσαν ἐκ τοῦ κήπου νεόφυτόν τινα λεύκην καὶ ἀφοῦ τὴν ἐστόλισαν μ' ἐρυθρὰ ράκην, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἄνδρον μετὰ ἀγρίων ὠρυγῶν χαρᾶς καὶ τὴν ἐστήσαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ.

Ἐπειτα κατέβησαν εἰς τὴν κωμόπολιν ὅπου ἐξηκολούθησαν τὰ ἐπαναστατικὰ ὄργια των κραυγαλῶντες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ πρῶν τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀπόσπασμα χωροφυλάκων ἐφθάνεν εἰς Πόντ' Ἀβέον καὶ ἡ τάξις ἀπεκαθίστατο ἀνευ δυσκολιών.

ριον ὑμῶν ἄρθρον με ὑποχρεοῖ νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς προ-
τοῦ ἔτι ἡ διοίκησις τοῦ σωματείου, οὐ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ
εἶμαι μέλος πράξῃ τοῦτο, καὶ νὰ χορηγήσω ὑμῖν μερικὰς
πληροφορίας, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου
ἡμῶν ἐδείξατε.

Ἡ πατρίς μου Τεγέα δὲν εἶνε ψωρότοπος· εἶνε πλουσία,
δαφιλὴς, καὶ χωρὶς νὰ παράγῃ σταφίδα καὶ ἔλαιον, πολλὰ
τῶν γαιῶν τῆς τιμῶνται ἀνὰ **χιλίας** δραχμὰς ἕκαστον
στρέμμα· παράγει νοστιμώτατα καὶ εὐμεγέθη γαιώμηλα εἰς
μεγάλας ποσότητας, καὶ ἐξαιρέτους οἶνους· ἀλλὰ τί τὸ ὀφε-
λος; Ἐὰν ὑπάρξῃ μεγάλη παραγωγὴ γλεύκους θὰ πωληθῇ
πρὸς 2 1)2 λεπτὰ τὴν ὀκάν! Διατί; διότι δὲν ὑπάρχει τὸ
μέσον τῆς ἀλλαγῆς μεταφορᾶς αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει ἐργοστά-
σιον ὅπως παρασκευάσῃ τοὺς οἶνους τούτους, ἵνα πωληθῶσιν
εἰς ἄλλα μέρος ἐπωφελῶς.

Ἐχει ἡ Τεγέα καλὰς γαίας· ἀλλὰ καλλιεργοῦνται κατὰ
τὸ Ἀδαμιαῖον σύστημα καὶ παράγουσιν ἐν ἡ δύο, ἀντὶ τριά-
κοντα καὶ ἑκατὸν τοῖς ἑκατόν.

Εἰμεθα μόνον 6,793 Τεγεᾶται κατὰ τὴν τελευταίαν στα-
τιστικὴν, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐν Τεγέᾳ ὅπου ἡ-
δύναντο ἀνέτως νὰ ζήσωσι τριάκοντα χιλιάδες. 500 καὶ
πλέον ἐσμέν σκορπισμένοι «δὼ κ' ἐκεῖ», τινὲς τῶν ὁποίων ἐ-
τοιμάζονται νὰ μᾶς ἐκπλήξουν σχηματίζοντες νέαν ἀποικίαν
ἐν Ἀβυσσινίᾳ, καὶ χίλιοι κατ' ἔτος ἐκτελοῦσι διαφόρους ἐρ-
γασίας εἰς τὰς σταφιδούχους ἐπαρχίας, ἐνῶ ἡ πατρίς ἡμῶν
ἔχει ἀνάγκην ἐργατῶν. Φεύγομεν ἡμεῖς καὶ ἀπομένουσιν τινες;
ἴτα στηριχῶσι τοὺς γονεῖς τῶν ἔρχεται ὁ βᾶσκανος δαίμων,
τοὺς ἀναγορεύει παληκάρια, τοὺς ὀπλίζει, καὶ τραυματίζοντας
τινα ἀδελφόν τῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀγροφυλάκων διευ-
θύνει αὐτοὺς εἰς τὸ δεσποτῆριον, ἐνθα σήπονται οἱ χαλύβδι-
νοι βρεχίονες τῶν ἀχρηστοῦ δι' αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα.
Τότε ἀνοίγουσιν αἱ δέκα πληγαί, αἱ ψευδεῖς μαρτυρίαι, αἱ
ἀναβολαὶ τῆς δίκης κλπ. κλπ. ἀνῆπτουσι τὰ μίσση καὶ με-

ταξὺ ἀδελφῶν ἔτι, ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐκδικοῦμενοι τοὺς πα-
θόντας, ἐκπορτίζουσιν ὀρνιθῶνας, κόπτουσι κεφαλὰς ὀρνιθῶν,
καὶ ζωγράφουσιν ἀνέκτους, ἀλλὰ παχυτάτους, ἄμνους! Δὲν ἔ-
πρεπεν ἐπὶ τέλους νὰ συνέλθωμεν πρὸς κατὰστολὴν τοῦ τοι-
οῦτου κακοῦ;

Πταίει ὁ ἄρχων τοῦ δήμου; ὄχι! λέγομεν ἡμεῖς. Ἐκα-
στος λαὸς εἶνε ἄξιος τῆς τύχης του. Ἡμεῖς ἀποδίδομεν τὰ
τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, σκεπτόμενοι οὕτω: Ἐὰν ὁ ἱερεὺς ἐκ-
τελῇ τὸ καθήκον του, καταγγελλοῖται περὶ πταισμάτων δὲν θὰ
γίνουιν. Διότι ὁ λαὸς μας, ὁ Τεγεατικὸς δηλ. σέβεται τὸν
καλὸν ἱερέα καὶ ἀκούει τῆς φωνῆς του· ἔχομεν λοιπὸν κέρ-
δος τόσας ἡμεραργίας, τόσους ψευδεῖς ὄρκους, τόσα δικηγορι-
κὰ, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

Δυνάμεθα φρονούμεν νὰ συστήσωμεν ἐν καλὸν σχολεῖον.
Δὲν θέλομεν ὑμμιθίων· θέλομεν πρότυπον σχολεῖον ἀρρένων
καὶ θηλέων θὰ διδάξωμεν τὰς θυγατέρας μας ὅτι πρέπει
ὅπως πλάσωσιν ἄνδρας διὰ τὸ μέλλον. Θὰ διδάξωμεν τοὺς
Τεγεατοπαῖδας νὰ μὴ τρέμωσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἱστο-
ρικοῦ τοῦ σγάλαρχα, θὰ μάθωσιν πρακτικὰς γνώσεις περὶ
γεωργίας, ἀμπελοργίας καὶ τυροκομίας. Καὶ ὁ διδάσκαλος
θὰ ᾔην ἴσως καὶ ἱερεὺς· φαντάσθητε ὁποῖος ἔσεται ὁ ἱερεὺς
οὗτος! Νομίζετε ἀδύνατον τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου λειτουρ-
γοῦ; Εἶνε δυνατὴ, βεβαία. Ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν ἀρχιεπί-
σκοπος, καὶ τοὶ ἀσθενῶν, ἐδέθη ἡμᾶς ἀνοικταῖς ἀγκάλας
καὶ μᾶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν τοῦ **πλήρη**.

Θὰ προστατεύσωμεν τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἰδοὺ διατί καὶ
πῶς: Πρὸ διςχιλίων ἐτῶν οἱ φυγοδικοί, (διότι ὑπῆρχον καὶ
τότε φυγοδικοί) ἐφορολόγουν κανονικῶς τοὺς συνδημότας μας,
ἐνίοτε δ' ἐκοπτον τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπειθούντων. Κατ' ἐ-
κείνους τοὺς χρόνους μετέβη εἰς Τεγεάτης πρὸς πόν μοίραρ-
χον, ἵνα παραπονεθῇ (ὑπῆρχον καὶ τότε μοίραρχοι) ὅτι φυ-
γοδικὸς τις τοῦ ἀφῆρσε τὴν αἵγα· αἰφνης βρεκελίζει ἡ γίδα,

Ὁ μαρκήσιος μανθάνων τὸ μικρὸν τοῦτο δεῖγμα τῶν κοι-
νωνιστικῶν διαθέσεων τῶν κατοίκων τοῦ Πόντ· Ἀβέον, ἤρ-
χισε νὰ γελά. Ἀφοῦ εἶχε καθυποχρεώσῃ ὅλον τὸ Πόντ· Ἀ-
βέον διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν του καὶ τῆς ἐλευθεριότητός του
νὰ ἐφαίνετο πολὺ φυσικόν, ὅτι οἱ κάτοικοι τούτου ἠθέλησαν
τῷ τὸν εὐχαριστήσῃ διαρπάζοντες τὸν πύργον του. Ἀλλ' ἔ-
κεῖνο ὅπερ τὸν ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ, ἦτο ἡ φύτευσις τοῦ
δένδρου τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ ἀνδρόν.

Ἡ ἀστείότης αὐτῇ τῷ ἐφάνη ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια. Διέ-
ταξε τὸν κηπουρόν του νὰ ἐκριζώσῃ τὴν λεύκην, νὰ τὴν
κόψῃ εἰς κανονικὰ τεμάχια καὶ νὰ τῷ τὴν στείλῃ εἰς Πα-
ρισίους διὰ τὴν θέρμανσιν τῆς οἰκίας του. Ἔστειλε πεντα-
κόσια φράγκα εἰς τὸν κοινωνιστὴν, τὸν φίλον τῶν ἀρι-
στοτεχνιστῶν, καὶ εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους τοῦ Πόντ
Ἀβέον, ὅτι διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ διὰ τὴν μικρὰν ἐπαναστα-
τικὴν ἀστείότητά των, δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον εἰς
τὸ Μπελιέ.

Ἡ κωμόπολις, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπειλῆς
αὐτῆς ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπώλειαν σχεδὸν εἴκοσι χιλιάδων
φράγκων κατ' ἔτος, ἔκαμεν ἀποπειράς συμφιλώσεως διὰ
τοῦ δημάρχου τῆς, καὶ προσέβη μάλιστα μέχρι καὶ ἀναφο-
ρᾶς, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Ἀλλὰ
δὲν ἔγινε τίποτε. Ὁ μαρκήσιος δὲν συνεχώρησε τὴν φύ-
τευσιν τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ φρούριον τοῦ Μπε-
λιέ ἔμεινε κλειστὸν.

Ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὰ θέλητρα τῆς παρισινῆς ζωῆς ἠνάγ-
κασαν μᾶλλον τὸν μαρκήσιον νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν,
παρὰ ὁ κατὰ τοῦ χωρικοῦ θυμὸς του. Τὴν λέσχην ἐν ἡ ἐσύ-
χναζε, τὰ θέατρα, τὸ ἵπποδρόμιον, τοὺς ἐρωτὰς του βεβαίως
δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ εὕρῃ εἰς τὸ Μπωλιέ. Ἐν τούτοις μετὰ
τινα ἔτη τῆς ταραχῶδους καὶ ἡδυπαθοῦς ταύτης ζωῆς, ὁ
μαρκήσιος εὐρέθη ἀηδιασμένος ἀπὸ ὅλας του τὰς τρέλλας,
καὶ ἐπωφελοῦμενος στιγμῶν τινῶν σωφροσύνης, ἐνυμφεύθη.

Ἡ νεαρά του σύζυγος, κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Βλιγνύ, εἶχε
ψυχὴν ἀπαθὴ καὶ πνεῦμα ἥσυχον. Ἐλάτρευε τὸν μαρκήσιον
καὶ κατάρθωνε νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὰς ἀνι-
σχυρίας του. Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἐν ἐκ τῶν θελκτικῶν καὶ
ἐκτάκτων ἐκείνων ὄντων, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἡδονὴ εἶναι ἡ ζῶη,
καὶ ἅτινα ἔχουσι πάντοτε ἀνοικτὰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν
χεῖρα· μὴ δυνάμενος μὲν ν' ἀντιστῇ εἰς οἰανδήποτε ἐπιθυ-
μίαν τῆς γυναικὸς του, ἀλλ' ἄξιός νὰ τὴν φονεύσῃ ἐκ λύ-
πης, ἔτομος ὢν μετὰ ταῦτα νὰ τὴν κλαύσῃ πικρῶς. Ὅ-
ταν ἡ μαρκησία τὸν ἐπέπληττε μητρικῶς τὴν ἐπαύριον
μίας μεγάλης του τρέλλας, ἐφίλει τὰς χεῖράς της, ἔχων
τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων καὶ τῇ ἔλεγε: «Εἶσαι
μία ἁγία». Τὴν ἐπομένην δ' ἐπανήρχιζε.

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος τῶν δύο συζύγων διήρκεσε τρία
ἔτη. Καὶ ἦτο πολὺ ἀρκετὸς χρόνος βεβαία δι' ἄνθρωπον, ὥς
τὸν μαρκήσιον.

(ἀκλουθεῖ)

ἐκπλήσσειται ὁ χωρικός νομίζων αὐτὴν φαγωθεῖσαν, καί... σκηνὴ συγκινητικωτάτη κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αἰγὸς ἐν- τὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Καϊάφα — Μοράρχου — λαμβάνει χώραν μεταξὺ τῆς αἰγὸς, τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ Μοράρχου.

Τώρα ἐρωτᾷτε, διατὶ δὲν κατηγγέλθη ὁ Μοράρχος; διότι ἡ κεφαλὴ τοῦ χωρικοῦ δὲν θὰ εὐρίσκετο τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν θέσιν τῆς. Καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐνόμιζεν ὅτι ἄκρα ἡσυχία ἐπε- κράτει καὶ εἶχε δίκαιον, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, τὰ ὄργανά τῆς, δὲν ἐβλεπον, ἢ ἐσιώπων.

Ἐάν ὅμως συμβῇ τοιοῦτόν τι ἐν τῷ μέλλοντι, ὁ τωρινὸς Μοράρχος θὰ **παλουκωθῇ** — σὰς τὸ ὑπόσχομαι — διότι ἡμεῖς θὰ ὑποβάλλωμεν ἀρμόδιως, εὐσχήμως, καὶ ἀθορύβως τὸ πα- ράπόνον μας. Ἐάν δὲν εἰσακουσθῶμεν, ὅπερ ἀδύνατον, θὰ ὑ- ψώσωμεν εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν μαύρην σημαίαν, ἕως οὗ παύ- σουν τὰ κατὰ τῶν Τεγεατῶν ἀδικήματα.

Ἦμεῖς ἐν τῷ πατριωτισμῷ σας ζητεῖτε αὐταπάρνησιν. Δει- κνύομεν τοιαύτην ἀνυποκρίτως. «Προθύμως κάμνω καὶ τὸν κλητῆρα τοῦ Συνδέσμου» εἶπεν ὁ ἀντιπρόεδρος. Παρόμοια εἶ- πον καὶ ἄλλοι. Δὲν ἀρκοῦσι ταῦτα ἀραγε; θὰ μᾶς κρίνητε ἐκ τῶν ἔργων μας. Φιλοπρωτίαι παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχουσιν. θὰ ὑποχωρήσωμεν ὅμως εἰς τὸν ἔχοντα τὸν πλείοντον ζῆλον, τὴν βαρύντητα καὶ κοινωνικὴν ὑπόληψιν ὑπάρχει τις; ἐλθέτω!

Φοβεῖσθε τὰς διαιρέσεις· ἔχετε δίκαιον· ὁ ἐχθρὸς εἰσέρχε- ται ἐκ τοῦ μᾶλλον εὐαλότου μέρους· ὑπάρχουσι δυστυχῶς πανταχοῦ μισόκαλοι ἄνθρωποι μὴ βλέποντες πέραν τῆς ρι- νὸς τῶν καὶ προβάλλοντες ἐκ τοῦ ὁστράκου τὴν εἰδεχθῆ κε- φαλήν των, ὅταν πρόκηται νὰ βλάψωσιν. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔ- χουσι χαρακτῆρα. Πλησιάζουσι τοὺς ἀπλουστέρους, διαβάλ- λουσιν ἐνώπιον αὐτῶν τοὺς διευθύνοντας, ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν λαμβάνουσι μέρος εἰς τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα σύλλογον, διότι εἶνε κακοὶ οἱ διευθύνοντες, καὶ τοῦτο ὅπως κορέσασιν τὸν φθόνον των ἢ κερδίσωσι 12 δραχμὰς, ἃς θὰ προσέφερον κατ' ἑτας λόγῳ συνδρομῆς.

Τοιοῦτοι εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχουσιν. Ἐάν ὅμως φαῖνται, θὰ παραδώσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς ὑμᾶς, παρα- καλοῦντες ὅπως διὰ τοῦ φλογεροῦ ὑμῶν καλάμου στηλιτεύ- σητε αὐτούς. Τότε ὁ λαὸς μας, ὁ νοήμων Τεγεατικὸς λαὸς, θὰ τοὺς **λεθοβολήσῃ**.

Ἐχω δι' ἐλπίδο, ἀξιότιμε κύριε, ὅτι τὸν προσεχῆ Αὐγου- στον θὰ πανηγυρίσωμεν οἱ Τεγεᾶται τὰ ἐγκαίνα τῆς Ἐπι- σκοπῆς, καὶ τότε θὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, ἵνα αὐτοπροσώ- πως μᾶς τιμήσῃτε καὶ θὰ δυνήθητε νὰ κρίνητε, ὅποια εἶνε ἡ Τεγεά, ἥς τὴν ἀνάστασιν ἐπιδιώκομεν, καὶ ὅποιος ὁ ἀξιόλο- γος αὐτῆς λαὸς.

Εὐαρεστηθήτε ὅθεν ἵνα δεχθῆτε τὴ διαβεβαίωσιν τῆς ἐξ- αιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεός μου.

Ναύλερης

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 3 Σεπτεμβρίου.

Γνωστὰ εἰσὶν ὑμῖν ἤδη καὶ ἐκ τηλεγραφημάτων καὶ ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων τὰ κατὰ τὴν ἐν Σοφίᾳ πολιτι- κὴν μεταβολήν, ὥστε οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω ἐγὼ, πλην ὅτι, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μεγάλη ἐπεκράτει καὶ ἐν- ταῦθα ἀνησυχία, ἣν ἐπέτεινε καὶ ὀλιγοστίχως τις εἰδήσις τῆς Μαρτίνας μὲ στοιχεῖα μεγαλειτέρα τῶν συνήθων, δι' ὧν ἐξ-

εδηλοῦτο ἀπογοήτευσίς τις καὶ ἀπελπισία περὶ τῶν ἐν Βουλ- γαρίᾳ πραγμάτων, ἀλλ' ἐν ὕψει σκοτεινῷ καὶ μυστηριώδει. Το ἄρθρον κατέληγε διὰ τῶν λέξεων: «Ἡ κατέχουσα ἡμᾶς συγκίνησις δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γράψωμεν πλείονα».

Διεδόθη κατόπιν ὅτι καὶ ἐν Σοφίᾳ ἐγένετο ἤδη 3 Σεπτεμ- βρίου ἀθηναϊκῶς, ὅτι δηλαδὴ λαὸς καὶ στρατὸς ἐπολιόρκησαν τὰ ἀνάκτορα, ἀπαιτοῦντες τὸ σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου.

Ἡ ἐνταῦθα ἐπιρροή τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως δὲν εἶνε ἀ- νάγκη, φρονῶ, πολιτικῶν πραξικοπημάτων, ὅπως ἐπιρρεασθῇ ὑπάρχουσα ἤδη καὶ ψηλαφητὸς ἀποδεικνυμένη. Ὁ Τσάρος ἀναφανδὸν ἀνακηρύσσεται ὡς ἐλευθερωτῆς, ἡ δὲ εἰκὼν αὐτοῦ ἀνιέρηται ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων καὶ δημοσίων καταστημάτων. Ὑπῆρχε καὶ ἐν ταῖς ἐνταῦθα τὸ πρῖν, ἀλλὰ ὁ κατ' ἐποχὴν σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἐν Κων- σταντινουπόλει ὑπερισχύσας ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἀφαιρεθῇ. Ἐν τούτοις πρὸ τοῦ ἐπὶ τῆς αἰσόδου τοῦ Γενικοῦ διοικητη- ρίου ἀετώματος ὑπάρχει ἀναγεγραμμένος ὁ δικέφαλος ρωσικὸς αἰετός. Ζωγραφηθεῖς, ὡς ὑποθέτω, κατὰ τὴν ρωσικὴν κατοχὴν μένει ἐτι σῶος καὶ ἀκέραιος. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἔσωρον ἐπ' αὐτοῦ κονίαμα ἀσβέστου, ὅπως δῆθεν τὸν ἐξαλειψώσιν, ἀλλ' εἶνε τόσον λεπτόν, ὥστε, ὡς ὑπὸ κάλυμμα ἐκ τουλίου, διακρίνεται ἄριστα. Ἰσως τοῦτο εἶνε λεπτὴ παρατήρησις καὶ ἀναξία πιθανῶς λόγου, ἀλλὰ καταδεικνύει ἄριστα τὰς τάσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἐνταῦθα.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, 30 Αὐγούστου, ἐώρταζον οἱ τρεῖς Ἀλέξανδροι τοῦ σλαβικοῦ κόσμου· ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, καὶ ὁ πρίγκηψ Βογορίδης, Γεν. Διοικητὴς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα βουλγαρικῷ ναῷ ἐτελέσθη δοξολογία ὑπὲρ τοῦ ρώσου αὐτο- κράτορος καὶ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, ἐξ ὀνόματος τοῦ ὁποῦ, ἀπόντος ἐν Κων/πόλει, ἐδέξατο, πρώτην ταύτην φοράν, ἐν τῷ διοικητηρίῳ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ προξενικοῦ σώματος, ἀνευ στολῆς, καὶ τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν, ὁ Γεν. Γραμματεὺς καὶ Διευθυντὴς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Κρέστοβιτς.

Χθές, πρωτὰν, ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ γενι- κὸς ἡμῶν Διοικητὴς πρίγκηψ Βογορίδης. Ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου ἀνέμενον αὐτὸν ἅπαναι αἱ ἐγχώριαι πο- λιτικά, στρατιωτικά καὶ ἐκκλησιαστικά ἀρχαί, οἱ μαθη- ταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων. Ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ δύο ὑπῆρχον ἐσταμέναι ἀψίδες, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ὁποίων ὑ- πῆρχεν ἐπιγραφὴ εἰς τὰς τρεῖς ἐπισήμους γλώσσας, ὡς εὖ παρέρστης! ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μόνον βουλγαριστί: Ζήτω ὁ Ἀλέξανδρος Βογορίδης! Διαδίδεται ὡς βέβαιον ὅτι ὁ Ἀ- λέκος πασσᾶς θὰ μείνῃ διὰ μίαν ἐτι πενταετίαν ὡς Γενικ. Διοικητὴς τῆς Ταπαρίας, τῆς πρώτης ληγούσης τὸ προσε- χές ἔαρ. Ἀληθῶς δὲ πολλῶν ἔτυχε ἐνδείξεων εὐνοίας παρὰ τοῦ Σουλτάνου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν Κωνσταντι- νουπόλει διαμονήν.

Ἐν Σοφίᾳ συνέστη Βουλγαρο-Μακεδονικὴ εὐεργετικὴ ἐ- ταιρία, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἡ συντήρησις μακεδονοπαί- δων ἐν τοῖς παιδαγωγικοῖς σχολείοις τῆς Βουλγαρίας, καὶ ἐὰν οἱ πόροι αὐτῆς ἐπιτρέψωσιν, ἡ ἴδρυσις παιδαγωγικοῦ σχολείου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν τοῖς ἐπιτίμοις μέλεσι τῆς ἐται- ρίας ταύτης καταλέγονται μόνον οἱ συντρέχοντες σπουδαίως τῇ ἐταιρίᾳ καὶ οἱ ἐργασθέντες ἢ ἐργαζόμενοι πρὸς διάδοσιν τοῦ βουλγαρισμοῦ ἐν Μακεδονίᾳ!

Ἐκ τῶν ἐνόντων ἐσηματίσθη ἐνταῦθα καὶ βουλγαρικὸς θιάσος δραματικὸς, ὅστις κατὰ τὸν χειμῶνα θὰ δώσῃ παρα- στάσεις, ὧν τὴν ἐναρξιν ἐποιήσατο. Μανθάνω ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως διευθύνσις ἐχορήγησε τῷ θιάσῳ